

Hoofdstuk 1

Eline had de fout gemaakt om naar de klok te kijken en werd plotseling zenuwachtig. Zuchtend legde ze haar pen weg. Met haar concentratie was het nu wel gedaan.

‘Hij haalt het heus wel,’ fluisterde Charlie.

‘Ik hoop ’t maar,’ mompelde Eline.

Robin was bezig aan zijn tweede suikerwerkerexamen en Eline was zo nerveus dat het leek alsof zijzelf examen moest doen. Terwijl hij vast zou slagen, want ze hadden zo hard zitten blokken met z’n drieën! Bij die gedachte voelde ze zich meteen een stuk rustiger.

‘Luisteren jullie nog?’ vroeg meneer Basset.

Jeetje, ze was compleet vergeten dat ze midden in een les zat! Er ontging meneer Basset ook niets. Zouden de leraren in het Museum voor Zoete Kunsten zoiets als Zesde-Zintuig-Zuurtjes eten?

Verontschuldigend keek ze meneer Basset aan. ‘Ik was maar heel even afgeleid.’

‘Uw lessen zijn namelijk superinteressant,’ schoot Charlie haar te hulp.

Eline knikte. Charlie had hem na hun eerste les weliswaar de ‘knorrige piratenleraar’ genoemd, omdat hij met zijn donkere haar, volle snor en pandjesjas inderdaad een beetje op een zeerover leek, maar de twee hadden hem al snel in hun hart gesloten. Hij ratelde niet alleen maar allerlei feitjes af, maar legde alles heel beeldend uit en kon tussendoor soms zelfs heel grappig uit de hoek komen.

‘Nou, als jullie maar heel even afgeleid waren, dan kunnen jullie me vast wel vertellen waarover het de afgelopen tien minuten is gegaan,’ zei meneer Basset sceptisch.

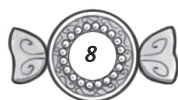
‘Het ging over snoepbeschermers, want we hebben nu snoepbeschermersles,’ antwoordde Eline, terwijl ze de leraar grijnzend aankeek.

Meneer Basset probeerde ernstig te blijven kijken en streek over zijn snor. Toen begon hij toch te glimlachen. ‘Ik ben kennelijk een uitstekende leraar.’

De grijns van Eline werd nog breder. ‘Zeker weten.’

Ze was mevrouw Bonet, de hoogste Zoete Tovenaar, er heel dankbaar voor dat Charlie en zij twee keer per week naar het Museum voor Zoete Kunsten mochten komen. Toen mevrouw Bonet hun over de snoepbeschermersles had verteld, had ze van pure opwinding tintelingen over haar hele lichaam gekregen, alsof ze een groot glas cola had gedronken. Ze was er trots op dat ze samen met haar vrienden het geheim van de magie mocht beschermen.

‘Onze vriend Robin heeft vandaag z’n tweede examen,’ lichtte ze toe.

‘Aha,’ zei meneer Basset. ‘Dan kan ik wel begrijpen dat je een beetje afgeleid bent.’

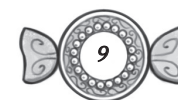
‘Die examens zijn zeker niet gemakkelijk?’ vroeg Charlie.

De leraar liep naar hun tafeltje toe. ‘Examens zijn zelden gemakkelijk, anders zouden het geen examens zijn. Maar een keertje zakken is niet het einde van de wereld. Er is ook nog kennis die je niet uit schoolboeken kunt halen, maar opdoet door ervaring. In geen enkel boek op de hele wereld staan alle antwoorden.’

Eline dacht even na en zei: ‘Maar dat geldt niet voor de Picot-kroniek, toch? Daar moet ongelooflijk veel magie en kennis in staan.’

Zij en haar vrienden hadden nog maar kortgeleden van het legendarische receptenboek van Madame Picot gehoord. Eline stelde zich voor dat het mega-oud en -dik was. De zoektocht naar een recept uit dat boek had ook het Anderwaarts Genootschap uit zijn schuilplaats gelokt. Ze huiverde bij de gedachte aan de duistere figuren die van plan waren geweest om met dat ‘verdwenen recept’ iedereen aan zich te onderwerpen die in hun ogen verachtelijk en talentloos was. Gelukkig waren die plannen mislukt en Eline was er trots op dat Charlie, Robin en zij daar hun steentje aan hadden bijgedragen. Maar toch... je moest er niet aan denken wat er zou kunnen gebeuren als de Picot-kroniek in verkeerde handen zou vallen.

Meneer Basset knikte en begon enthousiast Elines vraag te beantwoorden. ‘Ongelooflijk veel magie en kennis is een heel goede omschrijving. Uit oude documenten blijkt dat Madame Picot twee vertrouwelingen had: Sierra Fleet en

Frederick Whitlock. Aan hen vertrouwde ze haar magische geheim toe, maar daardoor...'

Op de gang klonken harde voetstappen en gedempte stemmen.

Eline keek naar de deur. 'Wat is dat nou?'

'Zitten blijven, jullie!' zei meneer Basset dwingend. Met snelle passen liep hij het lokaal uit en deed de deur achter zich dicht.

'Gaan we hier echt blijven zitten wachten?' vroeg Charlie.

'Neu. Ik wil wel weten wat er aan de hand is,' antwoordde Eline.

Ze wisselden een blik en stonden tegelijkertijd op. Nog geen tel later trok Eline de deur open. Verbaasd trok ze haar wenkbrauwen op.

Op de gang was het een drukte van belang. Nog nooit had ze hier zo veel mensen bij elkaar gezien. Tot nu toe waren ze in de gangen van het museum maar zelden iemand tegengekomen en meestal was iedereen gehaast. Ze ontdekte ook twee kandidaat-Zoete Tovenaars in de menigte, duidelijk herkenbaar aan hun zwarte uniformen met zilverkleurige stiksels.

'Volg mij!' riep kandidaat Benning.

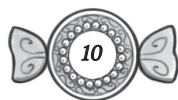
Eline had hem al een paar keer gezien in het museum.

'Waarom worden de examens onderbroken?' wilde iemand weten.

'Ja, waarom vertelt niemand wat er aan de hand is?'

'Alles is onder controle,' zei Benning. 'Volg mij maar.'

Elines hartslag ging omhoog. Waren de examens onderbroken? Waar was Robin? Zou het wel goed met hem gaan? En Juna? Robins zus was vandaag toch ook hier? Eline maakte zich lang, maar ze zag hen allebei niet.

'Kijk!' Charlie wees naar een wonderlijke bel die door de lucht zweefde. Hij was groter dan een gewone zeepbel en had een paarsachtige glans.

'Er zijn er nog veel meer!' zei Eline.

De zwevende bellen zorgden voor onrust op de gang. De mensen dromden samen en leken niet goed te weten wat ze met de situatie aan moesten.

'Waar wachten jullie op?' riep meneer Basset, die zich de gang door haastte. 'Haal de kinderen hier weg voordat iemand per ongeluk wordt betoverd!'

Kandidaat Benning en de andere jongeman knikten driftig.

'Kijk uit,' waarschuwde Charlie en ze trok Eline een stukje opzij. Een van de bellen kwam op hen af gezweefd en knapte een paar centimeter naast Eline tegen het deurkozijn. Spetters glibberige smurrie kwamen op Elines shirt. 'Getver!'

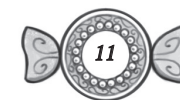
'Waar komen die dingen vandaan?' vroeg ze zich hardop af. Ze probeerde de smurrie van haar shirt te vegen, maar haar hand bleef er meteen aan plakken.

Charlie wilde haar te hulp schieten, maar op het moment dat ze Elines vastgeplakte hand aanraakte, bleef ook zij kleven. Toen ze zich wilde losrukken, trok ze hen allebei de gang op, waar inmiddels veel meer bellen zweefden. In de drukte botsen ze al gauw tegen iemand aan, en dat was uitgerekend...

'Robin!' riep Eline. 'Weet jij wat er aan de hand is?'

'Er is iets misgegaan bij een examen,' zei hij. 'Jullie moeten echt uitkijken voor die bellen...'

Hij was nog niet uitgesproken of er knapte een bel tegen zijn schouder. Geschrokken deed hij een sprongetje naar voren en botste tegen Charlie aan. Meteen plakten ze alle drie aan elkaar, alsof ze een levensgroot stuk kauwgom waren.

‘Dit meen je niet,’ zei Robin wanhopig. ‘En nu?’

Eline voelde dat een andere bel tegen haar rug knapte. De zoete geur van overrijpe bessen drong haar neus binnen. ‘Misschien kunnen we proberen verder te lopen?’ vroeg ze.

‘Gaat niet, m’n voet plakt ineens aan de vloer vast,’ bromde Charlie.

Opnieuw probeerden ze van elkaar los te komen, maar het lukte niet.

Plotseling moest Eline lachen. Het was gewoon te absurd voor woorden hoe ze hier door een mislukte betovering midden in het Museum voor Zoete Kunsten vastgeplakt zaten.

‘We zijn wel heel erg aan elkaar gehecht, hè?’ zei ze.

De drie wisselden een blik en toen barstten ook Charlie en Robin in lachen uit.

Hoofdstuk 2

’s Middags was het magische voorval nog altijd onderwerp van gesprek. Hoewel meneer Basset Charlie, Robin en Eline met een snoepje had weten te bevrijden en de chaos dankzij het ingrijpen van een examinerator was bezworen, was Juna behoorlijk chagrijnig – zelfs gebak bracht daar geen verandering in.

‘Die twee malloten hadden meer moeten oefenen,’ klaagde ze. ‘Hoe kan een bereiding zó fout gaan? Door hen moest het hele gebouw worden ontruimd en heb ik mijn examen niet kunnen afmaken.’

De drie moesten dit nu al aanhoren sinds ze samen met haar aan de keukentafel van de Suikerbuiken waren gaan zitten. Het begon zo langzamerhand irritant te worden. Kon Juna niet gewoon haar citroen-basilicumtaart eten en haar mond houden?

Robin zuchtte. ‘Nu even chill, Juna.’

Juna keek hem met fonkelende ogen aan. ‘Chill?’

Zoals jij zeker? Gisteren zat je zelf nog te jammeren hoe oneerlijk het was dat Eline en Charlie de hele tijd het museum in mogen terwijl jij alleen voor de examens naar binnen mag.'

Eline keek naar Robin, die rode oren kreeg. Had hij dat echt gezegd? Tot nu toe had ze niet gedacht dat het Robin iets kon schelen.

Maar voordat ze het kon vragen, kwam mevrouw Suikerbuik tussenbeide. 'Ongelukken gebeuren gewoon zo nu en dan als er magie in het spel is. Jij hebt ook fouten gemaakt, Juna. Zoals wij allemaal. Daar leer je van. Ik ben heel trots dat Robin is geslaagd en jij mag je examen vast overdoen, dus een beetje dimmen, alsjeblieft.'

Juna keek haar moeder schuld bewust aan. 'Sorry. Je hebt gelijk.'

Hè hè, eindelijk! Eline was blij dat het onderwerp van tafel was.

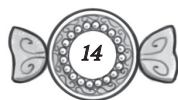
Nadat ze hun taart hadden opgesmikkeld, liepen de drie naar buiten. Ze gingen op tuinstoelen in de schaduw van een van de bomen langs de vijver zitten.

'Je zus was echt chagrijnig,' zei Charlie.

'Ze is superfanatiek als het om de examens gaat,' antwoordde Robin. 'Sinds m'n ouders hun suikerwerkersvergunning weer hebben, doet Juna het ene na het andere examen. Ze is gewoon bezeten.'

'Zeg, wat ze daarnet zei, is dat echt zo?' vroeg Eline. 'Vind je het vervelend dat wij vaker naar het museum mogen dan jij? Je kunt het ons rustig vertellen. We begrijpen het wel.'

Robin schraapte zijn keel. 'Ja... nou, ik heb wel zoiets gezegd, ja. Ik vond het aan het begin een beetje raar. Ik ben blij voor jullie, echt. Maar ik voel me ook een beetje buitenge-

sloten. Ik dacht dat we de magische dingen samen zouden beleven.'

'Dat spijt me heel erg,' zei Charlie. 'Daar heb ik nooit over nagedacht.'

'Mij ook,' zei Eline. 'We zouden je nooit buitensluiten.'

'Die lessen zijn trouwens supersaai,' overdreef Charlie. 'Het is echt blokken geblazen.'

Robin keek opgelucht. 'Echt? Dat klinkt inderdaad niet heel magisch.'

Eline glimlachte tevreden. Het was een knotsgekke dag geweest en het voelde goed om hier zo met haar vrienden te zitten. Soms leek het nog altijd een droom. Magie, beste vrienden, avonturen.

'Waarom zit je zo te glunderen?' vroeg Charlie.

'Ach, niks,' zei Eline. 'Hebben jullie al een idee wat we allemaal in de zomervakantie kunnen gaan doen?'

'Niet naar het strand in elk geval,' zei Robin. 'Te veel mensen.'

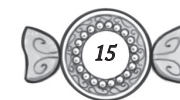
'Jij gaat natuurlijk veel liever met de eenhoorns in het bos praten,' plaagde Charlie hem. 'Als je geen suikerwerker meer wilt zijn, dan kun je wel eenhoornfluisteraar worden.'

Robin rolde met zijn ogen. 'Pas maar op dat ik ze niet toefluister dat ze 's nachts klitten in je haar moeten maken.'

Bij de gedachte dat Robin als een soort anti-Disney-prins bosdieren influisterde om Charlies kapsel te ruïneren, begon Eline te lachen.

'Eline!' zei Charlie verontwaardigd. 'Aan wiens kant sta jij eigenlijk?'

'Aan de kant van de eenhoorns,' zei Eline, hikkend van de lach.

Er klonk geblaf van een hond, gevolgd door het getik van een wandelstok. Eline hoefde zich niet eens om te draaien om te weten wie dat waren.

‘Hallo!’ riep meneer Stobbe vanachter het tuinhok. Banjer sprong tegen het hekwerk op en blafte opnieuw, alsof ook hij de drie vrienden wilde begroeten.

Eline vond het leuk om hen weer te zien. ‘Dag, meneer Stobbe! Hé, Banjer!’

‘Ik heb gehoord dat je bent geslaagd voor je examen, Robin. Gefeliciteerd.’

Robin knikte vrolijk. ‘Ja, dat klopt. Bedankt, meneer Stobbe.’

De oude man lichtte glimlachend zijn hoed op en wandelde vervolgens verder met Banjer.

‘O, daar heb je Arthur!’ zei Charlie verrukt. ‘Maar... wie is dat?’

Eline zag dat Robins oudere broer met zijn groene scooter door het tuinpoortje kwam, met naast hem een meisje van ongeveer dezelfde leeftijd. Ze had kort bruin haar en droeg een jurk met spaghettibandjes. De twee hadden zichtbaar enorm veel lol.

‘Arthur kent haar uit het jongerencentrum, ze heet Sabrina,’ zei Robin.

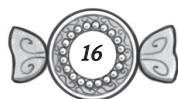
‘Aha,’ antwoordde Charlie. ‘Ik moet even naar de wc.’

Robin keek haar beduusd aan. ‘Eh, bedankt voor de info.’

Charlie liep weg. Eline was niet verbaasd over haar gedrag, want Charlie was tot over haar oren verliefd op Arthur. Ze wilde er vast achter komen of Sabrina zijn vriendin was – en Arthur nog eens smachtend aankijken.

‘Wat heeft zij ineens?’ vroeg Robin.

Eline gniffelde. ‘Jij hebt soms echt een bord voor je kop.’

De twee brainstormden verder over de vakantielijst en zetten er alvast ‘naar de film’ en ‘karten’ op. Toen Charlie niet terugkwam, liep Eline naar binnen om haar te zoeken. Ze trof haar naast Sabrina op de bank in de huiskamer. De twee leken het goed met elkaar te kunnen vinden.

‘Ik vind je jurk helemaal geweldig, waar heb je die vandaan?’ vroeg Charlie net.

‘O, dank je wel, bij een van die kledingzaakjes aan het marktplein,’ antwoordde Sabrina.

‘Hoi,’ zei Eline om de aandacht op zichzelf te vestigen.

‘Hé, hallo. En wie ben jij?’ vroeg Sabrina.

Op dat moment kwam Arthur vanuit de keuken de huiskamer in. Hij zette een dienblad met twee glazen en een schaal koekjes op tafel. ‘Hé, Charlie en Eline, alles goed?’

Sabrina zette een suikerzoete glimlach op, terwijl Charlie Arthur alleen maar sprakeloos aanstaarde.

Eline trok haar overeind van de bank. ‘Prima, hoor. We wilden net weer naar buiten gaan.’

Op de gang fluisterde Charlie haar toe: ‘Die Sabrina is super aardig. En ze heeft een megagoede kledingsmaak. En dan is ze ook nog een stuk ouder dan wij. Kennelijk is ze hier net komen wonen. Wat een pech.’

‘Hé, zo moet je niet denken,’ fluisterde Eline terug in een poging haar op te beuren.

In plaats van antwoord te geven, haalde Charlie haar telefoon tevoorschijn, want die had kennelijk getrild. ‘Hè, verdorie. M’n moeder wil dat ik thuis kom eten.’

‘O, oké. Zullen we allebei dan maar gaan?’

‘Tuurlijk niet.’ Charlie gaf haar een knipoog. ‘Jij wilde Robin toch nog iets geven?’

Ze namen hun rugzak mee naar buiten, waar Charlie afscheid van hen nam. Eline stond even besluiteloos om zich heen te kijken. Eigenlijk had ze gehoopt dat ze het cadeautje samen aan Robin zouden geven, ook al was het haar idee geweest. Toen hij haar vragend aankeek, werd ze meteen zenuwachtig.

‘Moet jij ook al weg?’ vroeg Robin met teleurstelling in zijn stem.

‘Ja, zo. Het is al behoorlijk laat.’ Eline deed de bovenste ritssluiting van haar rugzak open en stak haar hand erin. ‘Ik heb nog iets voor je.’

Robin zette grote ogen op. ‘Echt? Wat dan?’

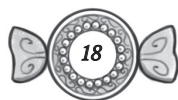
Eline gaf hem een bruin papieren zakje waarin een uit-schuifbare verrekijker zat. Zou Robin het leuk vinden? ‘Ik ben met Bas en m’n opa naar een vlooienmarkt geweest. Daar zag ik deze liggen en ik moest meteen aan jou denken. Hij is een beetje beschadigd, maar...’

‘Die is echt gaaf!’ onderbrak Robin haar, terwijl hij de verrekijker uit het zakje haalde. ‘De volgende keer dat ik met Valentijn in het bos ben, ga ik hem meteen uitproberen.’

Hij bekeek de verrekijker van alle kanten en schoof hem uit. Zijn enthousiasme was aanstekelijk en Eline voelde zich van pure blijdschap helemaal warm worden vanbinnen.

Robin keek haar aarzelend aan. ‘Ik... Dit is zo tof. Dank je wel.’

Eline straalde. Sinds Robin regelmatig omging met Valentijn, een vriend van school, was hij een echte natuurliefhebber geworden. Charlie plaagde hem daar vaak mee, maar Eline vond het fijn dat Robin ook iets had gevonden wat hij graag deed. Voor Charlie was dat natuurlijk tekenen

en voor haarzelf hockey. Robin verdiende ook iets wat hem naast magie gelukkig maakte.

‘Oké, dan ga ik nu maar,’ zei Eline.

Plotseling sloeg Robin zijn armen om haar heen. ‘Echt heel erg bedankt, Eline!’

Eline voelde haar wangen warm worden en haar hart begon sneller te slaan. Verlegen maakte ze zich los uit de omhelzing. ‘Eh, geen probleem. Later.’

De twee keken elkaar nog even zwijgend aan en Robin woelde nerveus door zijn haar. ‘Ik loop nog even een stukje met je mee. Als dat oké is, tenminste.’

Ze knikte. ‘Zeker weten.’

Bij het tuinpoortje namen ze opnieuw afscheid en toen Eline nog een keer achteromkeek, stond Robin door de verrekijker in de richting van het bos te turen. Vrolijk glimlachend liep Eline verder.

